

"De kunst is om de ander als mooi te kunnen zien"

LEIDEN – Op het eerste gezicht leek het een gezellige ontmoeting op de Hooglandse kerkgracht. Er waren op corona-afstand stoelen geplaatst en aan elke stoel hing een koptelefoon. Daarbij nog een bakje met een traktatie. Vrolijke gezichten en gezellig bijpraten. Geen quarantaine en lockdown, dit ging om een ontmoeting van mensen die elkaar een hele tijd niet hadden ontmoet. We houden ons wel aan de richtlijnen van het RIVM, maar toch, er gaat niets boven elkaar echt ontmoeten.

door Ruud Meester

Achter deze gezellige boel ging het om een serieuze zaak. Een bijeenkomst in de Vredesweek. Mensen die daar aan willen werken, niet alleen door aanwezig te zijn bij zo'n bijeenkomst, maar

Vredesontmoeting op de Hooglandse Kerkgracht (Foto: pr).

vooral om uiting te geven aan een diepgevoeld verlangen naar vrede. En niet alleen in het eigen leven, maar daar in het dagelijkse leven ook wat aan te doen. Hoe is eigenlijk vrede mogelijk als je naaste vrede alleen maar kent als een groot verlangen? Het thema van de vredesweek dit jaar: 'vrede verbindt verschil'.

Carijn Westeneng opende de samenkomst met een welkom en vroeg Roos van Tulen de vredeskaars aan te steken. Een symbool van hoop in een wereld waar de vrede verder weg lijkt dan ooit. De lijst van voorbeelden is lang en bij elk voorbeeld zijn het onschuldigen, vaak kinderen die dagelijks te maken hebben met geweld, discriminatie, racisme, te veel om op

te noemen.

Jacinta Groen (drijvende kracht achter protest tegen institutioneel racisme, solidair met Black Lives Matter) maakte ons duidelijk, dat verschillen er gewoon zijn, ze ontstaan vanzelf en dat is niet tegen te houden. "De kunst is om daar van te genieten, de ander als mooi te zien. Bij de discussies lijkt het wel alsof je daarover een standpunt kan innemen, alsof je bijvoorbeeld vóór of tegen de multiculturele samenleving kan zijn. Dat kan niet anders dan een misverstand zijn. De multiculturele samenleving is gewoon realiteit. De vraag is alleen hoe je er mee omgaat." Als voorbeeld noemt zij het Surinaams gerecht Pom. Er bestaat geen vastgesteld recept voor, ieder maakt het op een eigen manier, maar je kan er niet mee rommelen. Het moet zoet, zuur en zout tegelijkertijd zijn. Het blijkt een deel van de traktatie te zijn die op de stoel lag.

Ad Alblas (Leiden Compassiestad), als voetbalcoach vermomd met een veelkleurige bal onder de arm: "Zo'n bal heeft geen boven- of onderkant. Er moet wel lucht in zitten, maar echt opgeblazen toestand is niet aan te bevelen. Er kan ook niet één stukje uit gemist worden en de bal moet op spanning worden gehouden." Hij ziet de mensen als een eenheid. Verschillen zijn niet om weg te poetsen. Een dadel, eveneens onderdeel van de traktatie heeft een harde pit. Werken aan compassie is altijd hard werken, maar er is zo oneindig veel behoefte aan. Remke Verdegem (bestuurslid Transgender Netwerk Nederland) toont zich als vlinder. Een moedige vlinder. Zij onthoudt ons niet haar worsteling hoe zij zichzelf heeft hervonden en ondanks uitsluiting, zelfs bedreigingen en in elkaar te zijn geslagen tenslotte als transgender haar ware ik heeft hervonden en nu bevrijd vrede met zichzelf heeft gesloten. Niemand kan worden gemist en langzaam aan leren we de verschillen hanteren, naar een menswaardige wereld. ●

